

ivrig tage Ordet for Kommunerne, jeg tror virkelig ikke, at Kommunerne ville ophøre at støtte Sygekasserne, fordi de komme til at give et lovmæssig ordnet Bidrag til dem, og jeg tror heller ikke, Folk i Kommunerne ville unddrage dem deres Støtte, saa daarlige skal man ikke tro om Samfundet. Hvis det derimod var Staten, som yder Bidragene, vilde Kommunerne og de Private holde sig langt mere tilbage, saa vilde de sige: Der er Staten, lad nu den om det Hele, det ligger nærmest for den. Naar først Staten kommer til noget Saadant, saa tror jeg, at Kommunerne og de Private langt hurtigere sige Ja vel dertil. Derfor mener jeg, at det er en sund Tanke, at lade det blive Kommunernes Sag. Nu har der været nogen Uenighed om, hvorvidt det ogsaa var rigtig at lade Kommunerne bære hele Tilskudet, og det vil jeg, at i Lovforslagets § 9, saaledes som det foreligger nu, er der sket en Forandring, idet der i Fjor var henvist til en midlertidig Ydelse af Bidrag fra Statens Side, medens Tilskudet imidlertid nu strax skal ydes af Kommunerne, men dette er jo sat i Forbindelse med Forslaget om en Al- og Brændevinskat, og Udvalgets Flertal har været tilfredsstillt derved. Jeg antager, at Udvalgets Flertal har set paa den Sag paa samme Maade som jeg, og det forbauser mig noget, at man fra forskjellige Sider ikke har kunnet se det. Her er ikke en Sammentobling i den Forstand, at man har gjort det ene Lovforslag afhængigt af det andet, hvis disse Love ikke blive færdige nogenlunde samtidig, men der dog er Udsigt til, at de begge blive færdige, maa man efter min Mening finde paa en midlertidig Udvæi. Men Forudsætningen er, at disse Love fremmes nogenlunde samtidig, og Forudsætningen for Landstingets Behandling synes jeg maatte være den, at naar man vil vedtage Sygekasseloven i dette Thing, vil man ogsaa vedtage Forslaget om Al- og Brændevinskat. Om man vil det, veed jeg naturligvis ikke. Jeg tror at vide, at der er rimelig Udsigt til, at man vil fremme Sagen saaledes, at Regjeringen kan tage derimod, men det er et Spørgsmaal, jeg maa lade ligge. Regjeringens Stilling, og jeg antager Udvalgets Flertals, er altsaa nærmest den, at man siger: Her er et Forslag til en Sygekasselov, og her er et Forslag til en Al- og Brændevinskat; naar vi give disse to Love fra os, vise vi, hvorledes vi have tænkt os Bidragene til Sygekasserne udrede. Saaledes forekommer det mig, man kan sige, at Stillingen er; jeg tror i ethvert Tilfælde, at den er saaledes, og det forekommer mig, at der er god Forstand i den. Jeg veed

nok, man kan indvende, at man ikke skal gjøre den ene Lov afhængig af den anden, men her er ingen Bestemmelse herom. Jeg har modsat mig en saadan Bestemmelse: Den ene Lov træder i Kraft samtidig med den anden; og det behøves heller ikke, der er ikke paa dette Stadium den mindste Grund dertil. Det forekommer mig aldeles tilstrækkeligt baade for Regjeringen og det høie Thing, naar det siger: Her er en Sygekasselov, nu gaar Tilskudet over paa Kommunen, men vi vise samtidig, hvorledes vor Tanke er, at Bidraget skal udredes af det, der kommer til at tilfalde Kommunerne og tilfalder dem med et langt større Beløb, end det der forlanges til Sygekasserne. Saaledes er Forholdet, og det forekommer mig, at der er god Forstand og god Logik i det Forhold. Nu siger den ærede 3die Landsthingsmand for 2den Kredts (Schlegel), at det, som det kommer an paa, er, at dette Bidrag gaar direkte over til Sygekasserne fra Statskassen og ikke passerer Kommunerne. Der lader sig naturligvis sige meget for dette, og hvad der navnlig lader sig bestemt og sikkert sige derfor — og som det ærede Medlem ogsaa paastod ved 1ste Behandling — er, at Fordelingen af Bidragene vil komme til at gaa med Lethed og Sikkerhed. Men der er ogsaa et andet Moment, der maa komme i Betragtning, nemlig at det vilde føre til høi Grad af Ulighed overfor den Ydelse, Kommunerne skulle have af den omtalte Statteindtægt. Det vil være særlig indlysende, at de Kommuner, hvor der nu for Tiden ikke er Sygekasser, navnlig de vestlige Amter, der trænge haardt, vilde faae et stort Decourt paa Grund af Sygekasseloven. Naar man derimod følger den Tanke, der foreløbig er Regjeringens, vil der tilfalde Kommunerne Tilskud i Gjennemsnit i Forhold til deres Indvaanerantal, og da ville de Kommuner, hvor der er Sygekasser, komme til at udrede til dem, men hvor der ingen Sygekasse ere, blive de fri, der ville de først komme til det, naar Sygekasser efterhaanden dannes. Jeg indrømmer altsaa, at der lader sig sige Noget for det ærede Medlems Betragtning, men det ærede Medlem vil ogsaa se, at der lader sig sige Noget for den anden Betragtning, jeg vil i ethvert Tilfælde tage Afstand paa dette Spørgsmaal. Jeg indrømmer ikke, at det er indlysende, at det er det ene Kette, som det ærede Medlem vil. Jeg tror, der vil komme meget vægtige Klager fra Kommunerne over denne Fordeling, og de ville ikke være ganske uberegtigede. Det er i alt Fald en anden Tanke end den, der ligger til Grund for Regjeringens Lovforslag om Al og Brændevin. Det